

Lliurament del Premi Virgili 2008 al Dr. J. Martí Ragué

A. Sitges-Serra

President SCC

Apreciats amics i socis,

En un diari barceloní de principis dels seixanta, s'entrevistava a la secció "La Figura de la Setmana" al jugador de *handball* que més gols havia marcat durant el campionat juvenil de Catalunya. En un moment donat, l'entrevistador li demana quines eren les seves aspiracions i el noi contestà: "ser un buen médico". El devanter de marres era en Joan Martí Ragué als 16 anys. Primer missatge a l'audiència més jove: no només en l'esport és imprescindible entrenar-se de ben aviat per arribar al cim.

De fet podria aturar el meu discurs aquí ja que l'anècdota dibuixa prou bé al personatge i d'altra banda presentar-vos el premi Virgili d'enguany resulta un pèl hiperbòlic, vull dir sobrer o redundant. En Joan Martí és un *senior* de la cirurgia catalana i la seva companyia i el seu mestratge ens són absolutament propers. Tanmateix, tot guardó mereix, o encara més, exigeix, una justificació pública que el dignifica i que dóna plè sentit a una cerimònia com aquesta.

No puc parlar d'en Joan Martí sense parcialitat perquè vaig compartir amb ell 10 anys de vida professional. D'altra banda, no em preocupa parlar des d'un angle subjectiu perquè en els afers humans la objectivitat és més un ideal i una pretensió que una fita abastable i, a més, simplement, no té gaire sentit fer-se aquesta reflexió quan es parla d'un amic.

De la formació més tardana d'en Joan Martí, de la que jo en vaig ser testimoni, crec percebre en la distància un fet que va marcar decisivament la seva carrera professional i, per extensió, crec que també la de molts sinó tots els premiats per la nostra SCC: saber aprofitar les oportunitats. Segon missatge als més joves dels que m'esteu escoltant: hi ha un grau de la intel·ligència que ens permet situar-nos en el nostre entorn i detectar les oportunitats per créixer. Sempre n'hi han! I no parlo, enteneu-me bé d'adulació ni dels cops de colze. En Joan Martí va saber detectar i aprofitar les oportunitats professionals al seu abast a l'Hospital de Bellvitge. No puc deixar d'assenyalar en aquests moments la

visió de futur del Dr. A. Sitges Creus quan a mitjans dels anys 70 va organitzar els seu servei en unitats especialitzades. Mirat ara, amb el recul de més de 30 anys de professió, aquell gest pioner i profètic, aquella iniciativa –tan criticada al seu moment- fou seminal per a la transformació i el progrés de la Cirurgia General i, en concret, de la cirurgia colorectal. En Joan Martí s'acomodà bé en aquell entorn de treball seriós, on mai s'alçà la veu a quiròfan, on era apreciada l'experiència i l'autoritat científica, i en tregué les bases de la que ha estat la seva carrera professional, el seu lideratge nacional i estatal i jo diria més encara, el seu *hobby*. Perquè a mi em sembla que en Joan Martí s'ho ha passat d'allò més bé fent el que ha fet. I aquest seria el tercer missatge als MIR: si no us ho passeu bé fent de cirurgians, deixeu-ho, i quan abans millor. Penseu que la vida és més ample que llarga.

Aquest és també un premi que els nostres socis han volgut atorgar a la disponibilitat i al mestratge. Tant per escola com per tarannà, en Joan Martí ha estat generós amb el seu temps i no ha tingut mai un no quan ha pogut ensenyar o ajudar a qui sigui que li hagi demanat. Molts dels presents ho podeu certificar de primera mà i jo només em faig ressó del que esteu pensant en veu baixa.

Però no cregueu pas que els *hobbies* d'en Joan Martí s'acaben operant càncers de recte. Dels seus viatges us podria explicar un munt d'anècdotes. També de la seva passió pel Montsney. És un col·leccionista de bastons (en té més d'un centenar) no sé si perquè preveu una llarga senilitat o per considerar-los instruments imprescindibles per a la docència. També ha tingut una debilitat per l'art –particularment per en Picasso- i, segur que d'això en té molta culpa la seva esposa Teresa, activista incansable en aquest camp i companya constant en la salut i en la malaltia.

Tot i que en els nostres dies ha perdut bona part del seu significat, jo encara crec en la paraula “honor” i en allò que significa i, per tant, puc dir sense recança que és realment un honor per a mi lliurar el Premi Virgili 2008 al Dr. Joan Martí en representació dels membres de la SCC.